

Το μέγιστο μάθημα

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Ασθένειες, θλίψεις, ακαταστασίες, άγχος και ένταση, τα σημάδια της ανθρώπινης πορείας. Δεν είναι, όμως, μόνο αυτά! Κανενός δεν είναι όλο νύχτα και σκοτάδι η ζωή του, όπως και δεν είναι όλο μέρα και φως. Πορευόμαστε στις εναλλαγές. Έτσι αποκτά ενδιαφέρον η ζωή. «Έσονται οι έσχατοι πρώτοι κι οι πρώτοι έσχατοι». Δεν μπορείς να επαναπαύεσαι ούτε στις επιτυχίες σου ούτε στις ασφάλειές σου. Από τη μια στιγμή στην άλλη μπορείς να βρεθείς στον πάτο, μόνος κι εγκαταλελειμμένος ακόμα κι από αυτούς που αγάπησες κι αγαπήθηκες. Τίποτα δεν είναι δεδομένο ούτε για σένα ούτε για τους άλλους.

Αλήθεια, έτσι θα ζούμε, χωρίς σιγουριά; Ναι, όσο να μάθουμε να στηριζόμαστε σ' Αυτόν που με τίποτα δεν μας εγκαταλείπει. Όσο να μάθουμε να εμπιστευόμαστε Αυτόν που δεν πρόκειται να μας αρνηθεί. Όχι απορρίπτοντας την όποια ανθρώπινη συμπαράσταση ως αυτάρκεις, αλλά όσο η ελπίδα και το στήριγμά μας δεν θα είναι άνθρωπος, ο οποιοσδήποτε άνθρωπος.

Αυτό το «μάθημα», ως το μέγιστο μάθημα, χρειάζεται ακριβά δίδακτρα και πολύ κόπο. Μόνο όποιοι δεχτήκαν να τα πληρώσουν και να κοπιήσουν, τα απέκτησαν.

Δεν το μαθαίνεις:

Όταν θέλεις εδώ και τώρα να σ' εγκαταλείψει η δοκιμασία.

Όταν νομίζεις πως σε κάθε κραυγή σου θα έλθει αρρωγός και βοηθός ο Θεός.

Όταν βιάζεσαι ν' αποκτήσεις χαρίσματα, όταν άλλοι «δώσαν αίμα» για να «λάβουν Πνεύμα».

Όταν δεν υπομένεις και δεν περιμένεις την επέμβαση του «μόνου δυναμένου πώσαι συν τω πειρασμώ και την έκβασιν».

Κι όταν, τέλος, στηρίζεσαι μόνο στις δυνάμεις σου κι αγνοείς το λόγο του Χριστού «χωρίς εμού ου δύνασθαι ποιείν ουδέν».

Πώς μπορείς να μιλήσεις για τη μόνη σταθερότητα, τον Ιησού Χριστό, στην

εμπειρία της αστάθειας των ανθρωπίνων πραγμάτων; Τι να πεις σ' αυτόν που δέχεται μόνο ό, τι βλέπει; Πώς να δικαιολογήσεις την αναγκαιότητα της πίστης, όταν ο ίδιος ο Θεός σιωπά μπροστά σε γεγονότα που, κατά τη γνώμη μας, θα πρέπει να μιλήσει, να επέμβει;

Πράγματι, μόνο η προσωπική βεβαιότητα της αγάπης Του, που εκφράστηκε σε μας κάποιες φορές δυναμικά, μπορεί ν' αποδείξει σε μας, χωρίς αποδείξεις, πως η σιωπή Του δεν είναι αδιαφορία και πως τίποτα δεν επιτρέπει να γίνει χωρίς ν' αποσκοπεί στο καλό μας.

Στις εναλλαγές της ζωής, που δοκιμάζεται η ποιότητα των σχέσεων μας με το Θεό και τους ανθρώπους, κρύβεται η δυνατότητα της πνευματικής μας ανάπτυξης. Όσοι θέλουν ν' αναπτυχθούν πορεύονται κι ας δυσκολεύονται. Όσοι δεν θέλουν, μένουν αδρανείς και πεθαίνουν στη στασιμότητα.

Δεν είναι τυχαίο που οι χριστιανοί, εκτός των άλλων ονομάτων, είχαν και το «οι της οδού», αυτοί, δηλαδή, που βρίσκονται στο δρόμο, που πορεύονται. Γιατί είναι οι μαθητές Εκείνου που είπε «Εγώ ειμί η οδός». Γι' αυτό και έχουν την Αλήθεια και τη Ζωή.

isagiastriados.com

<http://bit.ly/2nxmrCB>